

krieaui tribün túljáról. Aztán a jegy... a Traber Zeitung... az első látvány... ahogy valaki, edzés közben még, elfut előttem. A klop-klop patarobaj, vagy a dum-bumm inkább, a porban, a salakon. Hó ne legyen. Kemény pálya lehet, de... semmi ne rontsa el. Avval kezd véget érni az év. Ne Samu halálával érjen véget. Ki se merem mondani, Pipi halála óta mennyi idő telt el. Igen, Vlakowa a szláv vonalat jól vitte, nem is volt nekem tetsző nevű ellenfele, aztán... aznap hazamentem.

Nem is emlékszem pontosan... talán ettem sült krumplit ott, ahol a rue de Reuilly és a rue du Faubourg Saint Antoine találkozik, van ott egy tér, jó félkülvárosi, mégis Utrillo-nagyvárosi, laknék ott akár egy fél évet is, Béclère, ilyesmi, nem látom jól, térképemen. Aztán, alkonyidőn, végig az Antoine-on, mármint a Faubourg-on, a Bastille tér, a Cité du Crussol a Beaumarchais körút mellett, a Cirque d'Hiver mellett, arab ez is, aztán a République tér, a Gymnase. Paris Turföm előbontogatom. Aztán a szálloda. Aztán... mi is volt ez a versenynap? Mi is volt, ez van most, akkor, ez „mind”? A vonat Dinslakenből Duisburgba, az a kutyás ember, a sietés a Dóm alatt, a Richmondi... és minden, amit nem mondtam el, mindaz, amiből ez mind épp csak kilátszik. S mégse volna mit mondanom igazán tovább. Irni: eszményi hely, hogy abbahagyjam. Talán csak egy nincs meg hozzá: az eszményi idő. Ez eszményíthetetlen, folyamatos. De viccen túl: nagyon nincs meg az „eszményi idő”. Torlasztani lehet csak, akkor, egymásra: időket, ne maradjon üres „idő-hely”, rés, ahol úgy lehetek, ahogy nekem nem jó. Aztán Klee helyett lesz Fayence, sebjaj, mint a St. James's Park túlján, korlát mögén húznak el a pálya mögött az autók. Ne aggódj, mondom neked – s mesélem is, miket írtam „rólunk”, s hogy ezt ide beírom –, ne aggódj, Düsiben most mindig a Garbinskihez akarok rohanni majd, meg Krefeldbe a galoppra, és minden gyakorlati haszon nélkül térek haza, talán, kínlódva épp meglesz, ami, de akkor, mondom neked, *ugyanakkor* ne akard a lovakat is a fenébe kívánni. Az egyik, az utóbbi, meglesz, és ez nyugtasson meg, mondom neked. Nem jó, *legalább*? Hát persze, mondod te, csak éppen...

Na, ja, mondom erre neked, *ebben* viszont tökéletesen igazad van. Hagyom a frász-etető viszonzásokat.

De hát ahogy Enghient is, bárhogy futottam, viszontláttam, hirtelen, félholt füstben, de viszont... így azért minden lehet még.

Luca Anna

A MACSKA

falhoz vágta, reccsent az alma húsa
s sziszegve itta be a durva fal
a rémülettől felhabzó levét
porózus, törtfehér morzsáival

egy csorba alma, fal tövén – a macska
úgy néz rád, mintha attól félne hogy
meghibbantál – normális volt a gazda,
túl normális, túl kedves és nyugodt

Aztán legyint a farkával Ki bánja
havonta három alma Üsse kő
és elvonul a szomszéd sufnijába

– saját házához vagdos itt akármit,
gírhes, tollas madár legyenek, ha nem hibádzik
neki valami nagyfogú kutya.

EGY KISSÉ

Egy kissé kapcsolatlanná lettem,
a télbe hajlik életem faága.
Pöndör levél, hull-hull, és földre ér
a zúzmarás levél a zúzmarára.

Eörsi István

IDŐM GOMBROWICZCSAL (III)

(Részlet)

1991. MÁRCIUS–ÁPRILIS

1

Március szinte gombrowiczatlanul illant el. Mint oly gyakran, most is a munkáim akadályoztak a munkámban – és még azt sem bírom eldönteni, hogy valóban így van-e ez, vagy csak ürügyeimet öltöttem bohócruhába. Mindenesetre tény, hogy a Párizsba autózásom előtti napokban – mert ezt itt Párizsban írom, április 3-án – megírtam egy hangjátékot (pályázatra, az előleget már tavaly felvettem), kijavítottam régi darabomnak, a SÍRKÓ ÉS KAKAÓ-nak a második részében ezt-azt, és felkérésre egy esszét